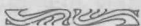

jem, da se Bog srdi nad njim, in mornarji so ga vrgli v morje, pa ga je požrla velika riba. Tri dni je Jona bil v veliki ribi in je delal pokoro. Obljubil je Bogu brez-pogojno pokorščino, in Bog ga je rešil iz strašne ječe.

Iz življenja sv. Frančiška asiškega se nam sporoča lepa zgodbica. Sv. Frančišek je od svojih redovnih bratov zahteval brezpogojno pokorščino. — Nekoč je neki bratnovinec sadil na vrtu zeljne mladike. Svetnik je pristopil k njemu in mu rekel: »Ej, dragi brat, ti pa ne sadiš zelja prav! V zemljo moraš zagrebsti liste, koreninice morajo pa gledati vun!« Začudeno je pogledal novinec svetnika. Ta zapoved se mu je zdela kar naravnost smešna in nespametna. A v svoji veliki pokorščini je sadil mladike tako, kot je zapovedal sv. Frančišek: liste je zagrebel v zemljo, koreninice so pa gledale iz zemlje. Vedel je sicer, da se bodo mladike posušile, a vdal se je zapovedi svetnikovi. Bog pa je poveličal pokorščino tega ponižnega brata: vse sadike so se prijele in lepo uspevale. Samostanski vrt še nikdar ni rodil tako lepega zelja.

Tudi vašo pokorščino, otroci moji, bo Bog poplačal. Saj je obljubil tistim, ki spoštujejo svoje starše, dolgo in srečno življenje na tem svetu, na onem pa večno blaženost.

J. S — lič.

Naša Minka.

3. Prvo sveto obhajilo.

Prvo sveto obhajilo — najlepši dan mladosti, najlepši dan celega življenja! Zato se pa dobri otroci radi pripravljajo in s posebno pridnostjo pripravljajo na ta dan.

Ali naj vam povem, da se je naša Minka z vso pridnostjo pripravljala na ta dan? Saj se to za pridno Minko že samo po sebi razume. Za pridno Minko? Ali je bila mar tako pridna, da jo mora »Angelček« posebe pohvaliti? Res, da je bila Minka živa ko živo srebro, ali hudobna pa ni bila. V šoli je bila med prvimi, v cerkvi med najpobožnejšimi. In to je že nekaj!

Pa naj že enkrat povem, kaj se je Minki primerilo na dan prvega svetega obhajila.

»Mama,« tako je pripovedovala Minka, »kako je bilo danes lepo v cerkvi! To so nam lepo zvonili! Ali najlepše je bilo, ko so mi gospod podali Jezusa v sveti hostiji. Samo to mi je bilo hudo, ker se je sveta hostija v ustih prijela neba.«

»Ali si naredila potem tako, kakor so vas v šoli učili? Saj še veš, kaj ne?«

»Vem; naredila pa nisem tako.«

»Ali si mar pozabila?«

»Nisem. Bala sem se, pa nisem tako naredila.«

»Česa si se bala?«

»Bala sem se, da bi dobremu Jezusu kri ne pritekla, če bi ga bila preveč pritisnila s svojim jezikom.«

»Tega se ti ni treba bati, Minka. Pač pa se boj, da s svojim jezikom ne boš storila kakega smrtnega greha. Le smrtni greh rani ljubega Jezusa, da, še več, prepodi ga iz srca.«

»Oh, mama, smrtnega greha pa nikoli ne bom storila!«

* * *

»Da bi ostala naša Minka pač vedno tako dobra!« mi je rekla njena mama, ko mi je povedala, kaj se je Minki primerilo pri svetem obhajilu. Tudi jaz sem bil istih misli in želja.

Sedaj je pa preteklo od tistega časa že več let.

Minka, kako je s teboj! Ali si še tako pridna? Ali je morda padla v tvoje dobro srce slana smrtnega greha? Ali je mar tvoja nekdanj takó lepa duša danes grda kakor grob trohnobe? O, Bog ne daj!

* * *

»Gospod, gospod! Ali me še poznate?«

Tako me nagovori pred kratkim neki mož v vojaški obleki.

»Čakajte no, obleka vas je predelala, pa vendar vas moram poznati. O, kajpada, saj je vaša Minka hodila k meni v šolo, kajpada?«

»Je že res, gospod!«

»Pa pridna je bila vaša Minka, pridna. Kakšna je pa sedaj?«

»To vam pa moram reči, da je naša Minka še zmeraj pridna in dobra. Kako pomaga mami! Kako rada in kako lepo moli! Sedaj je že v Marijini družbi.«

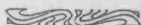
»Prav lepo!«

Otroci, kaj pa vi pravite na to? Ali vam ni všeč naša Minka?

O, kako lepo bo, če bodo tudi vas vaši starši tako pohvalili!

Torej le glejte!

I. E. Bogomil.

Prvi majnik.

(Zgodba, zapisal Jak. Soklič.)

Skrbna mati so stopili po prstih v bolnikovo sobo. Stopili so k oknu in odgrnili temno zaveso. Zlati solčni žarki so radostno pogledali skozi okno in spluli v sobo in ožarili bolniško postelj.

»Mati — ali je solnce?« je s slabotnim glasom vprašal bolni Cvetko. — Mati so sedli na stol k bolnemu sinku.

»Da, Cvetko, solnce je, solnce! Tako toplo in tako zlato — glej — vabi te: Cvetko, vstani!«

»O, zdaj bom pa kmalu zdrav! Saj ste rekli, da bom zdrav, ko bo zopet sijalo solnce in bo prišel majnik, da bom lahko šel kot lani k šmarnicam v cerkev. — Kdaj pa bo majnik?« — je vprašal mali bolnik.

Materi so zablestele solze v očeh, a prikriili so jih malemu Cvetku: »Dragi — glej, jutri je že prvi majniški dan, jutri se prično šmarnice. Zato je vse tako lepo in solnce tako gorko, da vredno počasti nebeško Kraljico, ki pride juternji dan na zemljo iz zlatih nebes.«

Veselo je pogledal mali bolniček materi: »Jutri že! O, zdaj bom pa kmalu zdrav!«

Mati so svojemu sinčku pobožali blede ličeca in rekli: »Povedala ti bom lepo povest, ker tako rad poslušáš povesti. O prvem majniku.«

Veselo je pritrdil bolnik materi, in mati so začeli govoriti in praviti lepo zgodbo o prvem majniku:

»Hudi in strašni časi so bili takrat na zemlji. Vse veselje je umrlo in sama žalost je vladala povsod. — Solnce se je zažgnilo v temne oblake, burja in viharji so